

³ Порядок оформлення протоколів про адміністративні правопорушення та внесення приписів Національним агентством з питань запобігання корупції від 9 червня 2016 р. № 5, затверджений рішенням Національного агентства з питань запобігання корупції 9 червня 2016 р. № 5, зареєстрований в Міністерстві юстиції України 25 липня 2016 р. за № 1019/29149.

⁴ Положення про Єдиний державний реєстр осіб, які вчинили корупційні правопорушення : затверджено наказом Міністерства юстиції України від 11 січня 2012 р., зареєстровано в Міністерстві юстиції України 11 січня 2012 р. за № 28/20341.

⁵ Про деякі питання зазначення реєстраційного номера облікової картки платника податків у постановках по справах про адміністративне правопорушення : лист Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 15 травня 2013 р. № 101-739/0/4-13.

⁶ Узагальнення проблемних питань визначення складу адміністративних правопорушень, передбачених у статтях 172-4, 172-5, 172-6, 172-7, 172-8, 172-9 КУпАП, які виникли при розгляді місцевими судами та апеляційним судом Харківської області справ про адміністративні корупційні правопорушення у 2013 році : Лист апеляційного суду Харківської області // Офіційний веб-портал «Судова влада в Україні».

Резюме

Завгородня Л. О. Деякі аспекти провадження у справах про адміністративні правопорушення, пов'язані з корупцією.

Автором статті досліджуються проблемні аспекти провадження у справах про адміністративні правопорушення, пов'язані з корупцією, зокрема щодо критеріїв належності, допустимості та достатності доказів у таких справах; підстав та відомостей для оформлення протоколів про адміністративні правопорушення, пов'язані з корупцією. Вносяться пропозиції щодо вдосконалення процедури провадження у таких справах, а також узгодження між собою положень Кодексу України про адміністративні правопорушення і чинного антикорупційного законодавства.

Ключові слова: адміністративне правопорушення, пов'язане з корупцією, провадження у справах про адміністративне правопорушення, пов'язане з корупцією, докази.

Резюме

Завгородня Л. А. Некоторые аспекты производства по делам об административных правонарушениях, связанных с коррупцией.

Автором статьи исследуются проблемные аспекты производства по делам об административных правонарушениях, связанных с коррупцией, в частности относительно критериев принадлежности, допустимости и достаточности доказательств в таких делах; оснований и сведений для оформления протоколов об административных правонарушениях, связанных с коррупцией. Вносятся предложения по совершенствованию процедуры производства по таким делам, а также согласования между собой положений Кодекса Украины об административных правонарушениях и действующего антикоррупционного законодательства.

Ключевые слова: административное правонарушение, связанное с коррупцией, производства по делам об административном правонарушении, связанном с коррупцией, доказательства.

Summary

Zavgorodnya L. Some aspects of proceedings on cases of administrative offences related to corruption.

The author of the article examines the problematic aspects of proceedings on cases of administrative offences related to corruption, in particular concerning criteria for membership of, the admissibility and sufficiency of evidence in such cases; reasons and details for the design of protocols on administrative offences related to corruption. Suggestions are made for improving the production procedure in such cases, and the reconciliation between the provisions of the code of Ukraine on administrative offences and the applicable anti-corruption laws

Key words: administrative offence of corruption, the proceedings on administrative offence of corruption, evidence.

УДК 349.2

О. М. ІСКІЗАРОВ

*Іскізаров Олександр Миколайович, директор
ТОВ «DLS GROUP»*

ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ОПТИМІЗАЦІЇ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ БАНКІВСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Актуальність досліджуваної проблематики викликана численними проблемами у вітчизняній банківській сфері, які викликані подіями останнього часу, зокрема: банкрутство багатьох банків, неповернення значної кількості депозитних вкладів, виведення активів з банків за межі території України, непрозоре провадження Національним банком України рефінансування, факти шахрайства з боку керівництва банківських установ та інші негативні явища, які у своїй сукупності призвели до підриву довіри до української банківської системи, а також продемонстрували неефективність діючого адміністративно-правового регулювання банківської діяльності в Україні.

© О. М. Іскізаров, 2016

Беручи до уваги наведене вище, постає необхідність у розробленні дієвої системи адміністративно-правової регламентації банківської діяльності в Україні, яка повинна подолати наявну банківську кризу та створити умови для стимуляції економічних процесів у країні.

Питання адміністративно-правової регламентації банківської діяльності у тій чи іншій мірі висвітлювалися в наукових працях таких вчених як: В. Б. Авер'янов, М. Д. Алексєнко, О. Ф. Андрійко, Г. В. Агаманчук, В. Г. Афанасьєв, А. Г. Барішніков, Ю. П. Битяк, Ю. М. Бисага, Л. К. Воронова, Д. О. Гетманцев, І. П. Голосніченко, М. П. Денисенко, Е. С. Дмитренко, А. О. Сліфанов, Ю. І. Єхануров, І. Б. Заверуха, В. В. Ковалєвський, Т. О. Коломоєць, О. А. Костюченко, О. О. Кочан, В. Л. Кротюк, Н. П. Кучерявенко, Т. А. Латковська, С. В. Міщенко, В. П. Нагребельний, О. І. Остапенко, О. П. Орлюк, С. В. Очкурєнко, І. Н. Пахомова, С. В. Петков, М. В. Сідак, А. О. Селіванов, О. М. Селєзньова, С. Л. Тігіпко, М. М. Тітов, Г. Ф. Фомін, І. Я. Хитра, В. Д. Чернадчук, В. О. Шамрай, Г. Ю. Шемшученко та багатьох інших.

Нині у вітчизняній доктрині права відсутні комплексні наукові дослідження стосовно подолання проблемних питань у сфері адміністративно-правової регламентації банківської діяльності, як правило, в науковій літературі з відповідної проблематики здійснюється лише констатація невирішених питань, проте не пропонуються шляхи їх оптимізації та/або усунення. З урахуванням вищезазначеного, необхідно провести ґрунтовний аналіз чинного законодавства України, яке регламентує діяльність банківських установ, та визначити напрями його удосконалення в частині адміністративно-правового регулювання. Вирішення відповідних проблем має вагомое теоретичне і практичне значення, оскільки ні в юридичній науці, ні серед практикуючих юристів, вони на сьогодні не знайшли однозначного розв'язання.

У науковій юридичній літературі цілком справедливо зазначається, що адміністративно-правове регулювання банківської діяльності в Україні є недосконалим, громіздким і непорядкованим. Такий стан речей у досліджуваній галузі обумовлений: 1) несумісністю структури капіталу в Україні зі структурою світового капіталу й фінансових потоків; 2) невідповідністю принципів корпоративного управління банків міжнародним стандартам; 3) незахищеністю прав кредиторів і вкладників; 4) відсутністю інструментів хеджування, тобто деривативи, які в Україні майже не використовуються; 5) збільшенням присутності іноземного капіталу, що може призвести до витіснення з ринку банків із українським капіталом, а також до фактичної втрати українськими інвесторами контролю над банківською системою та фінансовою незалежністю країни; 6) низькою якістю та конкурентоспроможністю банківських послуг; 7) низьким рівнем капіталізації банків; 8) недостатнім рівнем управління банківськими ризиками¹. З наведеного вбачається, що проблеми адміністративно-правової регламентації відповідної сфери суспільних відносин викликані невідповідністю чинного законодавства України реаліям сьогодення, відсутністю гармонізації діючої нормативно-правової бази правовими приписами європейського співтовариства, незастосуванням окремих правових інститутів, прогалинами, суперечностями та недоліками юридичної техніки, що разом і зумовлює відсутність належного адміністративно-правового регулювання банківської діяльності в Україні.

Актуальною проблемою адміністративно-правового регулювання банківської діяльності в Україні є об'єктивна необхідність у підвищенні вимог до кваліфікації керівництва банківських установ. Відповідно до ст. 42 Закону України «Про банки і банківську діяльність» керівниками банку є голова, його заступники та члени ради банку, голова, його заступники та члени правління банку, головний бухгалтер, його заступники, керівники відокремлених підрозділів банку. Керівниками банку (крім членів ради банку) мають право бути особи, які мають: 1) повну вищу освіту в галузі економіки, менеджменту (управління) або права; 2) досвід роботи в банківській системі за відповідним фахом не менше трьох років; 3) бездоганну ділову репутацію. Не менш як на одну четверту рада банку має складатися з осіб, які мають повну вищу освіту в галузі економіки або права. Інші члени ради банку повинні мати повну вищу освіту та освіту в галузі менеджменту (управління). Хоча б один із членів ради банку, який має освіту в галузі економіки або права, повинен мати досвід роботи в банківській системі на керівних посадах не менше трьох років². У спеціальній літературі відзначається, що наведені вище вимоги не відповідають реаліям сьогодення, адже вони не гарантують компетенцію потенційного керівника банківської установи, оскільки управління сучасним банком потребує певних знань в галузі макроекономіки, юриспруденції, технології банківських операцій, ризик-менеджменту тощо³. Ми погоджуємося з наведеним міркуванням та вважаємо, що керівництво банківськими установами має бути ефективним, що висуває до претендентів на зайняття відповідних посад комплекс певних вимог, яким вони мають відповідати. Так, видається переконливим, що протягом трьох років не можливо набути навичок, які дозволять здійснювати управління банком або його відокремленим підрозділом на належному рівні, а тому тривалість досвіду, як вимога для потенційних претендентів має бути збільшена до п'яти років.

Крім того, у межах адміністративно-правового регулювання вітчизняної банківської діяльності доцільно запровадити спеціальну підготовку для претендентів на посади керівників банків, яка має передбачати надання знань та практичне їх закріплення безпосередньо з урахуванням конкретної посади (керівника банку, головного бухгалтера тощо). Це зумовлено тим, що кандидати на відповідні керівні посади повинні отримати спеціалізовані знання. Видається, що наведене доцільно проводити у рамках запровадження інституту стажування для майбутніх керівників банків під час якого вони безпосередньо на практиці удосконалили б здобуті теоретичні знання та набулі під час практичної роботи навички. Тобто воно має полягати в перевірці готовності особи самостійно здійснювати виконання повноважень керівника банку. Його тривалість має становити від трьох до шести місяців, що є достатнім для з'ясування можливостей особи виконуватися відповідні повноваження. Керівництво стажування має здійснювати наставник, який займає протягом трива-

лого часу (наприклад, не менше п'яти років) посаду, на яку претендує кандидат на керівну посаду у банківській сфері (керівник філії, головний бухгалтер, член ради або правління тощо). Результати стажування обов'язково повинні відобразитися у звіті, висновки якого (позитивні/негативні) мають враховуватися при вирішенні питання щодо призначення кандидата на керівну посаду у банку.

За таких умов можливо дійсно формування кваліфікованого кадрового резерву з поміж якого можливо і призначати керівників банків, що забезпечить високі професійні, інтелектуальні, морально-психологічні та інші характеристики відповідних посадових осіб, а отже дозволить кваліфіковано забезпечувати функціонування банківської системи. Також важливе значення у підтримці інтелектуального потенціалу керівництва банків має займати підтвердження кваліфікації, яке повинно мати систематичний і періодичний характер.

Згідно ст. 42 Закону України «Про банки і банківську діяльність» вимоги щодо професійної придатності та ділової репутації керівників банку встановлюються Національним банком України. Члени ради банку повинні мати бездоганну ділову репутацію. Члени ради банку та правління банку в місячний строк після обрання (призначення) на посаду надають Національному банку України документи, що підтверджують їхню професійну придатність та ділову репутацію. Національний банк України має право безоплатно одержувати від органів державної влади та управління, інших юридичних осіб інформацію, необхідну для визначення або підтвердження ділової репутації керівників банку. Національний банк України має право вимагати заміни будь-кого з керівників банку, якщо його професійна придатність та ділова репутація не відповідають вимогам Закону України «Про банки і банківську діяльність»⁴. Події останнього часу у банківському секторі України свідчать про те, що, у переважній більшості випадків, керівництво банків було не лише малокваліфікованим, але й мало сумнівну ділову репутацію, що в певній мірі і призвело до ліквідації значної кількості банківських установ, потреби у рефінансуванні багатьох банків та інших діях з боку Національного банку України. У таких умовах проблематиці ділової репутації керівництва банків повинно приділятися значно більше уваги, а тому доцільно на законодавчому рівні у межах адміністративно-правового регулювання банківської діяльності вирішити питання щодо критеріїв ділової репутації претендентів на відповідні посади у банківській системі, процедури її підтвердження, а також встановити відповідальність для тих посадових осіб Національного банку України, які допустили керівництво банківською установою особою, яка не відповідає вимогам, що мають бути передбачені у профільному законодавчому акті.

Актуальним питанням адміністративно-правової регламентації банківської системи України є врегулювання присутності в Україні іноземного банківського капіталу, оскільки незважаючи на переваги його залучення у вітчизняну банківську систему, існує низка ризиків, які можуть негативно впливати на розвиток банківського сектору та економіки в цілому.

Основними ризиками, які зумовлені збільшенням частки іноземного капіталу у банківській системі може бути: 1) втрата контролю за банківською системою з боку вітчизняних інвесторів, що може призвести до зміни напрямів фінансових потоків, а в перспективі і погіршення фінансової безпеки України або ж втрати фінансової та економічної незалежності; 2) іноземні банки можуть бути менш схильними до здійснення кредитної діяльності в Україні, що може призвести до зниження стабільності роботи банківської системи України; 3) різке збільшення частки іноземних банків у банківській системі, які мають вищий рівень конкурентоспроможності, призведе до порушення роботи конкурентного механізму ринку банківських послуг, що може призвести до монополізації українського ринку банківських послуг⁵. Таким чином, адміністративно-правове регулювання банківської діяльності має бути спрямоване на забезпечення безпеки вітчизняної банківської системи від її поглинання іноземним капіталом. З цією метою положення чинного Закону України «Про банки і банківську діяльність»⁶ потребують удосконалення, яке може бути здійснено шляхом: 1) запровадження заборони купівлі державних банківських установ нерезидентами України; 2) можливість придбання іноземним елементом не більше частини (20 %, 30 % тощо) статутного капіталу вітчизняного банку; 3) підвищені вимоги до розміру капіталу іноземних банків або потреби в його збільшенні у випадку придбання частки нерезидентом у вітчизняному банку; 4) можливість заборони доступу іноземних компаній до банківської системи України у разі наявності загрози стійкості платіжного балансу держави; 5) чітка регламентація порядку створення філій іноземних банків в Україні (підвищені вимоги до їх мінімального рівня додаткового капіталу, кількості філій одного банку тощо).

Розглядаючи проблематику присутності іноземного капіталу у вітчизняній банківській системі потрібно звернути увагу на те, що досвід багатьох перехідних економік підтверджує позитивний ефект від лібералізації ринку фінансових послуг. Вигоди від відкриття ринку полягають у тому, що вітчизняні позичальники одержують доступ до стабільного джерела довгострокових та відносно дешевих кредитних ресурсів. Крім того, не можна заперечувати і той факт, що іноземні банки використовують сучасний та ефективний менеджмент, операційну техніку та процедури⁷. З огляду на наведене, а також беручи до уваги реалії сучасної банківської системи України, залучення іноземного капіталу у банківський сектор є виправданим, але потребує належного ступеня адміністративно-правового врегулювання.

Вирішуючи питання допуску іноземних банків в Україну варто, у першу чергу, дозволити відкриття філій іноземних банків, оскільки у такому разі материнська компанія відповідає всім своїм капіталом по всіх зобов'язаннях філії. При відкритті філії кожний український вкладник буде захищений капіталом усієї групи, і закономірно, що кошти насамперед спрямовуватимуться в такий банк, навіть за рахунок зміни місця попереднього депонування⁸. З урахуванням наведеного можна дійти висновку, що позитивним наслідком надання дозволу на створення філій іноземних банків в Україні має бути надання відповідним державам кон-

курентної переваги, що призведе до їх швидкого розвитку за рахунок українських, крім того, поява філій означатиме і прихід нових технологій у банківський сектор. Таким чином, удосконалення адміністративно-правового регулювання банківської діяльності України має бути спрямоване на внесення змін до Закону України «Про банки і банківську діяльність»⁹ щодо надання права іноземним банкам відкривати в Україні свої філії.

Нині вітчизняна банківська система має лише один вид повноцінного спеціалізованого банку – це ощадні банки. Однак з розвитком фінансової системи, а разом із тим – потреб, у фінансових послугах з'являються працюючі інвестиційні банки, роздрібні банки тощо. Завдання та функції спеціалізованих банків у фінансовій системі є такими різними, що, як доводить досвід, вони не конкурують між собою. Однак для цілей ліцензування вимоги, що висуваються до спеціалізованих і неспеціалізованих банків, не так вже й істотно відрізняються. Наявна загроза неадекватності ліцензійних вимог реаліям роботи спеціалізованих банків¹⁰. Отже, чинне законодавство України про банківську діяльність потребує удосконалення адміністративно-правового регулювання в частині диференціації ліцензування банків, тобто розроблення ліцензійних умов для різних банківських установ залежно від їх спеціалізації, що обґрунтовано об'єктивними потребами їх ефективного функціонування.

У науковій літературі відзначається, що проблемним питанням адміністративно-правової регламентації банківської системи України на сьогодні є те, що інструменти контролю несиметрично визначають правила, які регулюють припливи та відтоки капіталу, операції резидентів і нерезидентів. Базовим нормативним документом у цій сфері є застарілий Декрет Кабінету Міністрів України «Про систему валютного регулювання і валютного контролю» від 19 лютого 1993 року №15-93¹¹. Крім того, діють і інші нормативно-правові акти, які роблять систему досить громіздкою та складною. Ними встановлено обмеження на відтік капіталу, які є жорсткішими, аніж на приплив капіталу, що має на меті обмежити відтік капіталу з України. Тому спрощення частини діючих обмежень є обов'язковим кроком, оскільки Європейська Комісія вимагає від потенційних країн-членів відкриття своїх ринків капіталу до моменту вступу в Європейський Союз. Однак важливішим є те, що більшість науковців погоджується, що лібералізація руху капіталу допоможе збільшити рівень припливу інвестицій, оскільки іноземні інвестори реагують на покращення інвестиційного середовища, а також створити кращі можливості для диверсифікації портфеля цінних паперів і зниження витрат на фінансування, забезпечити сувору фіскальну дисципліну з огляду на небезпеку відтоку капіталу¹². Отже, аналіз наведеного проблемного питання вітчизняного банківського сектору свідчить, удосконалення адміністративно-правового регулювання банківської діяльності в Україні має бути спрямовано на посилення лібералізації обмежень на залучення капіталу в економіку України. Для виконання цього завдання потрібно скасувати Декрет Кабінету Міністрів України «Про систему валютного регулювання і валютного контролю» від 19 лютого 1993 р. № 15-93¹³ та розробити новий законодавчий акт, який має консолідувати всі правові норми, які на сьогодні регламентують надходження і відтік капіталу на території України, що повинно позитивно вплинути на стан правового регулювання та надати чіткий сигнал інвесторам про істотні зрушення у даній сфері. Крім того, в основі адміністративно-правового регулювання має лежати потреба в максимальному зменшенні обмежень на рух капіталу як в Україну, так і з України (наприклад, скасування обов'язкового продажу частини валютної виручки вітчизняними експортерами тощо).

Важливим питанням адміністративно-правової регламентації банківської діяльності є належне функціонування системи нагляду. У компетенції Національного банку України перебуває регулювання і нагляд за банками. Ефективність вітчизняного банківського нагляду залежить від відповідності його Основним принципам ефективного банківського нагляду, які були розроблені Базельським комітетом у 2010–2011 рр. з метою зміцнення фінансової стабільності в усьому світі¹⁴. Значної відповідності в Україні потрібно досягнути за новими вимогами до структури власних коштів (капіталу), по вимогах до достатності акціонерного капіталу і капіталу 1-го рівня, а також нові вимоги до достатності акціонерного капіталу і сукупного капіталу з урахуванням захисного буфера протягом 2016–2018 роках¹⁵. З наведеного вище вбачається, що на сьогодні система нагляду у банківській діяльності України не відповідає вимогам міжнародних стандартів, які є загальноприйнятними у світі. Таким чином, удосконалення адміністративно-правового регулювання відповідної сфери має відбуватися у напрямі імплементації у вітчизняне законодавство положень Основних принципів ефективного банківського нагляду, які були розроблені базельським комітетом.

Висновок. Оптимізація адміністративно-правового регулювання банківської діяльності в Україні має здійснюватися у таких напрямках: 1) посилення незалежності Національного банку України; 2) лібералізації законодавства щодо вільного руху капіталів; 3) посилення банківського нагляду з боку держави; 5) гармонізації вітчизняного законодавства з законодавством Європейського Союзу; 6) урегулювання присутності іноземного капіталу у банківському секторі України; 7) удосконалення видів банківської діяльності.

Реформування банківського законодавства України, яке є одним із аспектів оптимізації адміністративно-правового регулювання банківської діяльності в Україні має на меті не лише створити умови для подолання наявної кризи у вітчизняному банківському секторі, але і забезпечити розвиток банківської системи з урахуванням всіх актуальних вимог, які висуваються до банків викликами сьогодення. Можна констатувати, що на сьогодні відбувається лише зародження процесів оновлення відповідної нормативно-правової бази, а тому під час проведення такої діяльності доцільно врахувати наведені нами зауваження та взяти до уваги запропоновані способи подолання проблемних питань.

¹ Хитра І. Я. Адміністративно-правове забезпечення діяльності банків в Україні: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / І. Я. Хитра; Акад. праці і соц. відносин Федер. проф. спілок України. – К., 2011. – 18 с.

² Про банки та банківську діяльність: Закон України від 07 грудня 2000 року №2121-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 5–6. – Ст. 30.

³ Романик О. Р. Вдосконалення банківського нагляду і регулювання діяльності вітчизняних банків відповідно до міжнародних стандартів / О. Р. Романик // Науковий вісник НЛТУ України. – 2013. – Вип. 23.17. – С. 278–285.

⁴ Там само.

⁵ Хитра І. Я. Проблеми адміністративно-правового забезпечення банківської діяльності в Україні / І. Я. Хитра // Наукові записки ЛУБП. – Вип. № 5. – 2010. – С. 243.

⁶ Там само.

⁷ Там само. – С. 283.

⁸ Гаврилюк О. В. Напрями оптимізації законодавчого регулювання конкуренції та іноземного інвестування в Україні / О. В. Гаврилюк. – К.: Інститут світової економіки і міжнародних відносин. – 2005. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.iweir.org.ua>

⁹ Там само.

¹⁰ Там само. – С. 283–284.

¹¹ Про систему валютного регулювання і валютного контролю: Декрет Кабінету Міністрів України від 19 лютого 1993 року № 15-93 // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 17. – Ст. 184.

¹² Якуб'як М. Перспективи економічних відносин між Україною та Європейським Союзом / М. Якуб'як, Г. Колесніченко та інші; за ред. Г. Колесніченко. – К.: Центр соціально-економічних досліджень CASE Україна. – 2006. – 84 с.

¹³ Там само.

¹⁴ Там само. – С. 279.

¹⁵ Горячек І. Система своєчасного застереження проблем у діяльності банків / І. Горячек // Вісник Національного банку України. – 2010. – № 6. – С. 27–29.

Резюме

Іскізаров О. М. Проблеми та шляхи оптимізації адміністративно-правового регулювання банківської діяльності.

У статті проаналізовано проблеми адміністративно-правового регулювання банківської діяльності. Визначено шляхи оптимізації адміністративно-правового регулювання банківської діяльності.

Ключові слова: проблема, оптимізація, адміністративно-правове регулювання, банківська діяльність, адміністративне законодавство.

Резюме

Іскізаров А. Н. Проблемы и пути оптимизации административно-правового регулирования банковской деятельности.

В статье проанализированы проблемы административно-правового регулирования банковской деятельности. Определены пути оптимизации административно-правового регулирования банковской деятельности.

Ключевые слова: проблема, оптимизация, административно-правовое регулирование, банковская деятельность, административное законодательство.

Summary

Iskizarov A. Problems and ways of optimizing administrative and legal regulation of banking.

In the article analyzed problems of administrative and legal regulation of banking activity. Defined ways of optimization of administrative and legal regulation of banking activity.

Key words: problem, optimization, administration and regulation, banking activity, administrative legislation.

УДК 347

М. Л. ШОСТАКОВСЬКИЙ

*Михайло Леонідович Шостаковський, аспірант
Київського університету права НАН України*

КЛАСИФІКАЦІЯ ПРИНЦИПІВ ФІНАНСОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВИ

Фінансова діяльність завжди передбачає здійснення певних дій з метою упорядкування суспільних відносин, які виникають у фінансовій сфері, при плануванні та використанні фінансових ресурсів у державі, їх розподілу й перерозподілу. Фінансова діяльність – це певний процес, який має базуватися на відповідних засадах та здійснюватися відповідно до встановлених законодавством норм. Важливу роль у цьому процесі відведено принципам, оскільки вони визначають основні вихідні ідеї, на яких базується вся фінансова діяльність держави. Також саме за їх допомогою досягається єдина мета – нормальне функціонування фінансів та проведення фінансової політики у державі. Принципи є основними засадами, які визначають взаємозв'язок